

Arrest

nr. 198 711 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MOENS
Léon Stynenstraat 75/C
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leoonse nationaliteit te zijn, op 27 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 september 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leoonse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2017 heeft ingediend om voorlopige maatregelen te vorderen na vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 september 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MOENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juli 2017 dient de verzoekende partij in België een asielaanvraag in.

1.2. Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 22 maart 2017 in Italië omwille van illegale binnenkomst en op 23 maart 2017 in Italië omwille van het indienen van een asielaanvraag.

1.3. Op 26 juli 2017 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten.

1.4. De Italiaanse overheden worden, door het verzoek vermeld in punt 1.3. niet binnen de in artikel 25 (1) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) gestelde termijn te beantwoorden, verantwoordelijk voor de asielaanvraag van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 25 (2) van voormelde verordening.

1.5. Op 6 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Sierra Leone en van Fula afkomst verklaart te zijn, werd op 03.07.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 10.07.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 22.03.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en op 23.03.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 19.07.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielpcedure in België. Hierin verklaarde hij in april 2016 vertrokken te zijn vanuit Sierra Leone en stelde hij eerst per auto naar Mali te zijn gereisd met een transit via Guinee. Betrokkene verklaarde 3 maanden in Mali te hebben verbleven in “Guinee Pack” alvorens per bus en auto verder door te reizen naar Libië met een transit via Burkina Faso en Niger. Betrokkene verklaarde ongeveer 6 maanden in Libië te hebben verbleven te Tripoli (LBY) alsook te Sabratha (LBY) alvorens per boot verder door te reizen naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 22.03.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en dat betrokkene op 23.03.2017 asiel vroeg in Italië. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar hij ontkende reeds eerder asiel te hebben gevraagd in Italië. Betrokkene verklaarde in Italië 3 weken in een opvangcentrum te Brescia (IT) alsook 1 maand en drie weken in een opvangcentrum te Ventimiglia (IT) te hebben verbleven. Na zijn verblijf in Italië reisde betrokkene per trein verder door naar Frankrijk waar hij 1 dag in een opvangcentrum te Nice (FR) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per trein verder door naar België.

Betrokkene verklaarde op 02.07.2017 gearriveerd te zijn in Brussel (BE) en betrokkene vroeg asiel in België op 10.07.2017. Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij in Guinee een groep mensen zag die

gezegd hadden dat België een goede bestemming was waardoor hij besloot om hen te volgen. Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat hij in Italië verteld werd dat hij geholpen zou worden maar dat hij geen medische verzorging of toegang tot een dokter verkreeg toen hij in Italië ziek was.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 26.07.2017 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) vanaf d.d. 10.08.2017 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 10.08.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor onder meer dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij via een groep mensen van Guinee hoorde dat België een

goede bestemming is. We merken hieromtrent op dat deze specifieke verklaring geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van de Italiaanse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Italië. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen we hieromtrent nogmaals te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken in Italië verklaarde betrokkene dat zijn vingerafdrukken inderdaad geregistreerd werden in Italië maar hij ontkende dat dit gebeurde omwille van een asielaanvraag. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk aantoonde dat de vingerafdrukken van betrokkene in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag. Dit toont dan ook aan dat betrokkene effectief asiel vroeg in Italië.

Verder merken we op dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We benadrukken verder ook dat de terugname van betrokkene aan Italië verzocht werd met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 wat impliceert dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Verder merken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen ook op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij in Italië in verscheidene opvangcentra verbleef, indien in dit verband echter wordt aangevoerd dat betrokkene na overdracht aan Italië niet opnieuw zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen omdat hij de opvangstructuur na indienen van een asielaanvraag zonder verwittiging of toestemming verlaten heeft, merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming ("opvangrichtlijn"). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bovendien verwijzen we naar het meest

recente rapport van de Zwitserse nongouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italiën. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italiën", Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het herkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inziens maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor moeilijkheden te hebben met slapen vermits hij te veel kopzorgen heeft. Echter wensen we op te merken dat betrokkene hieromtrent, of betreffende andere aspecten van zijn gezondheidstoestand, tot op heden in het kader van zijn asielpcedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Echter wensen we in dit verband wel op te merken dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij in Italië niet of onvoldoende toegang verkreeg tot medische zorgen. We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene zijn verklaring niet ondersteunde aan de hand van concrete elementen en tevens geen enkel begin van bewijs aanbracht. Verder wensen we ook op te merken dat het voormelde AIDA-rapport over Italië duidelijk stelt dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en dat er hierin geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81). Verder wensen we ook op te merken dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Ook tot op heden blijft het EHRM op zijn standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S. arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse asiel – en opvangsysteem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.

Indien er verder verwezen zou worden naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin wordt gesteld dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid merken wep dat een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen betekenen. We benadrukken dat deomst kinderen, niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene; een in 1997 geboren alleenstaande man. We verwijzen hierbij ook nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde slaapproblemen te hebben maar dat hij desbetreffend tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of

artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Verder merken we betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten op dat het AIDA-rapport echter wel meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt in dit verband wel dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" – Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country).

This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>). Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. De eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar

een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië.

Verder verwijzen we ook naar een rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarbij merken we ook op dat uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie zeer duidelijk blijkt dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders.

We benadrukken verder ook dat de betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in België dat hij gedurende zijn verblijf in Italië in verscheidene opvangcentra verbleef.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiënnes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). In dit verband verwijzen we ook naar een rapport van de Raad van Europa ("Report of the fact-finding mission to Italy", 02.03.2017) waarin er sprake is van bezorgdheden in sommige faciliteiten maar waarin ook wordt benadrukt dat de Italiaanse autoriteiten een grote vastberadenheid tonen om verbeteringen te realiseren. Zo wordt er betreffende de opvangcapaciteit ook gesteld dat er grote inspanningen zijn vanwege de Italiaanse autoriteiten en dat iedereen die asiel vraagt opvang verkrijgt. Verder worden er ook énkél potentiële problemen inzake artikel 3 en 8 EVRM aangeduid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

1.6. Op 25 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing stelt de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, alsook een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring.

1.7. Bij arrest nr. 193 152 van 4 oktober 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.6.

1.8. Op 18 oktober 2017 wordt de verzoekende partij terug gebracht naar Italië.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest)

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aangaande verzoekster een beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 6 september 2017 (REF. 8469363).

Terwijl deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten het door artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest gewaarborgde verbod op foltering en het verbod op onmenselijke of vernederende behandeling schendt.

Dat artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest het verbod op foltering en het verbod van onmenselijke of vernederende behandeling omvatten en luiden als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen." (artikel 3 EVRM)

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." (artikel 4 EU-Handvest)

Vooreerst dienen vraagtekens te worden geplaatst bij de algemene bereidheid van Italië aangaande de opvang van Dublin-terugkeerders. In de beslissing d.d. 6 september 2017 kan namelijk worden gelezen dat er op 26 juli 2017 voor verzoeker een verzoek voor terugname werd gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd echter niet door Italië ingewilligd binnen de gestelde termijn, waardoor Italië de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 10 augustus 2017 werden de Italiaanse instanties door de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Zelfs tijdig antwoorden op een bericht van een officiële Belgische instantie lukte niet voor Italië. Hierop wordt door verweerster echter niet ingegaan en stelt zij zichzelf daar geen vraagtekens bij. Zulk fundamenteel element werd niet nageleefd door Italië.

Verweerster verwijst vervolgens in haar beslissing d.d. 6 september 2017 naar het AIDA-rapport en zij merkt dienaangaande het volgende op: "Verder merken we betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten op dat het AIDA-rapport echter wel meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (...)

was opgericht met oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn."

Verweerster maakt hier echter een zeer selectieve lezing van het rapport. Dienaangaande stelde Uw Zetel in haar arrest d.d. 3 juni 2016 (rolnummer 169.039) dat de Dienst Vreemdelingenzaken in casu verweerster, een gedeeltelijke lezing had gemaakt van het AIDA-rapport. De Dienst Vreemdelingenzaken had zelf in haar beslissing verwezen naar het AIDA-rapport en naar voor gebracht dat er in Italië weliswaar tijdelijke opvangcapaciteit was, specifiek gericht op Dublin-terugkeerders. Uit het rapport bleek echter ook dat deze specifieke opvangvoorzieningen al beëindigd werden eind juni 2015. In de Dublin-beslissing werd niet vermeld of de specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders opnieuw werden gefinancierd na de stopzetting ervan eind juni 2015. Dit bleek ook niet uit het AIDA-rapport. Uw Zetel concludeerde dan ook dat aangaande de asielzoeker in kwestie, in tegenstelling tot wat in de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, het niet duidelijk was dat deze persoon zou worden opgevangen in een opvangvoorziening die specifiek gericht was op Dublin-terugkeerders. De beslissing werd dan ook vernietigd door Uw Zetel.

In het arrest ging het om het AIDA-rapport (versie 2015), ondertussen is de versie van 2016 verschenen. In casu is het echter nog steeds niet duidelijk of een asielzoeker wordt opgevangen in een opvangvoorziening die specifiek gericht is op Dublin-terugkeerders. Verweerster stelt aangaande de huidige situatie het volgende: "Het rapport meldt in dit verband wel dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren." Er dient echter wel rekening mee worden gehouden dat verzoeker reeds in het opvangcentrum te Brescia en in het opvangcentrum te Ventimiglia heeft verbleven, dus de bovenstaande hypothese is niet van toepassing. Daarenboven maakt verweerster een selectieve lezing van het rapport, namelijk na de zin dat aan Italië overgedragen personen die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren, vermeldt het rapport het volgende (p. 64): "However, once arrived in the airports they face a severe lack of legal information on how to access again to the asylum procedure and then, due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is in most of the cases too long. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to those persons transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found." Het zijn deze tijdelijke opvangvoorzieningen die reeds werden beëindigd eind juni 2015. Dienaangaande vermeldt het rapport dat het verwacht wordt dat deze opvangcentra terug zullen worden opgezet. Echter tot op heden is dit niet gebeurd en er kan dan ook niet akkoord worden gegaan met de redenering die verweerster dienaangaande opbouwt, met name dat verzoeker de nodige opvangvoorzieningen zal krijgen.

Personen die aan Italië werden overgedragen en reeds in opvangcentra zijn geplaatst tijdens hun eerste verblijf in Italië ondervinden sterke problemen. Het rapport vermeldt namelijk (p. 64-65): "If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the withdrawal of accommodation (...), the Prefect could deny them new access to the reception system." Dit bewijst nogmaals dat niet kan worden gegarandeerd dat verzoeker vanaf het begin de nodige opvangvoorzieningen zal ter beschikking hebben. Het is niet zeker dat verzoeker als Dublinterugkeerder de nodige opvang zal krijgen. Verweerster stelt daarover het volgende: "I/l/e merken op dat

het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest."

Verzoeker betwist dit ten stelligste en stelt dat dit net wel een schending inhoudt van artikel 3 EVRM en van artikel 4 EU-Handvest. Verweerster stelt ook dat er geen enkele reden is om aan te nemen waarom verzoeker niet een afspraak zou kunnen maken met de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel. Dit is echter allemaal speculatief en biedt aan verzoeker op het moment van aankomst in Italië geen enkele vorm van bescherming. Bescherming die hij vanwege zijn psychologische problematiek nodig heeft.

De gedeeltelijke lezing van het AIDA-rapport over Italië door de Dienst Vreemdelingenzaken duidt op een gebrek aan een nauwkeurig en volledig onderzoek van het geval van verzoeker. Nochtans dienen beslissingen op basis van de Dublin III-Verordening met de grootste voorzichtigheid worden genomen, wat een compleet en rigoureuus onderzoek inhoudt op basis van geactualiseerde informatie (zie RvV arrest d.d. 16 juni 2015, rolnummer 147.792). Dit is in casu niet gebeurd door verweerster. De motivatie van de bestreden beslissing laat verzoeker niet toe om de rechtvaardiging van de beslissing te

begrijpen. Er werd aldus niet voldaan aan de formele motiveringsplicht, wat voldoende is om te leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in de bestreden beslissing ook naar andere opvangstructuren in Italië. Uit deze motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter niet uitdrukkelijk dat de specifieke groep van Dublin-terugkeerders eveneens toegang heeft tot die andere opvangstructuren.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat er rekening dient te worden gehouden met de gezondheid van verzoeker. Dienaangaande wordt een psychologisch attest bijgevoegd (stuk 2), waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker psychologische problemen ondervindt. Verzoeker heeft met name nog steeds veel moeite met de verwerking van de dood van zijn vader, anderzijds heeft hij erg afgezien tijdens zijn vlucht naar België en hierdoor heeft verzoeker volgens de betrokken psychologe een posttraumatische stressstoornis opgelopen. Het maakt dan ook dat verzoeker alle moeilijkheden die hij tijdens zijn vlucht naar België heeft meegemaakt veelvuldig herbeleefd, wat schadelijk is voor zijn geestelijke gezondheid. Met andere woorden, een overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid zou verzoeker aan een reëel risico van omstandigheden blootstellen die een schending vormen van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest.

Wanneer verzoeker stelt dat hij moeilijkheden heeft met slapen vermits hij teveel kopzorgen heeft, dan wordt dit bevestigd door het bijgevoegde psychologisch attest. Verzoeker verklaarde reeds in zijn gehoor dat hij in Italië niet of onvoldoende toegang verkreeg tot medische zorgen. Verweerster stelt echter dat asielzoekers toegang hebben tot de gezondheidszorg. Echter opnieuw maakt verweerster een selectieve lezing van het rapport. In het rapport wordt namelijk vermeld (p. 79): "The right to medical assistance is acquired at the moment of the registration of the asylum request but very often the exercise of this fundamental right is hindered and severely delayed, depending upon the attribution of the tax code, assigned by Questuras when formalising the asylum application. This means that it reflects the delay in proceeding to "C3", in some territories corresponding even to several months." Tevens wordt in het rapport vermeld (p. 80): "Regarding the effective enjoyment of health services by asylum seekers and refugees, it is worth noting that there is a general misinformation and a lack of specific training on international protection among medical operators. In addition, medical operators are not specifically trained on the diseases typically affecting asylum seekers and refugees, which may be very different from the diseases affecting Italian population." Tot slot wordt in het rapport vermeldt (p. 80): "One of the most relevant obstacles to access health services is the language barrier. Usually medical operators only speak Italian and there are no cultural mediators or interpreters who could facilitate the mutual understanding between operator and patient.³²⁷ Therefore asylum seekers and refugees often do not address their general doctor and go to the hospital only when their disease gets worse."

In casu gaat het over een psychologische problematiek, waar dienaangaande gespecialiseerde medische hulp vereist is. Gelet op de citaten uit het rapport, kan niet worden gegarandeerd dat verzoeker de nodige medische zorgen zal ontvangen wanneer hij dient terug te keren naar Italië. Een bewijs van het feit dat verweerster selectief naar bronnen verwijst, wordt bevestigd door volgend voorbeeld. Verweerster verwijst in haar beslissing naar het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH. Aangaande de procedure voor het verkrijgen van de opvang verwijst verweerster naar dit rapport en neemt zij dit element voor waarheid aan. Echter enkele pagina's verder verwijst verweerster weer naar dit rapport, wanneer zij het heeft over het bekomen van internationale bescherming door Dublin-terugkeerders en aangaande het uitgesloten zijn van bijstand, maar nu neemt zij dit element niet voor waarheid aan. Verweerster stelt namelijk: "We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (...). I/le zijn echter van oordeel dat deze conclusies ons inzien (sic) niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Hat rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt." Het komt aan verweerster uiteraard niet toe om selectief naar een rapport te verwijzen en akkoord te gaan met het rapport wanneer het een standpunt dat positief is in hoofde van verweerster en anderzijds niet akkoord te gaan met het rapport wanneer het een standpunt dat negatief is in hoofde van verweerster.

Tot slot dient te worden verwezen naar het feit dat er reeds vingerafdrukken van verzoeker werden afgenomen in Italië. Verweerster besluit daaruit dat er door verzoeker een asielaanvraag werd ingediend in Italië. Dienaangaande dient te worden verwezen naar een rapport van Amnesty International ('Hotspot Italy: How EU's flagship approach leads to violations of refugee and migrant rights', oktober 2016, 56 p.). Het rapport, dat gebaseerd is op interviews met meer dan 170 vluchtelingen en andere migranten, onthult ernstige tekortkomingen door Italië. Aangaande de vingerafdrukken dient Italië onder druk van de Europese Commissie van elke nieuwkomer vingerafdrukken te nemen bij binnenkomst. Dit is ook gebeurd bij verzoeker, zodat het feit dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds staan geregistreerd in deze context dient te worden gezien. Het rapport bevestigt dat willekeurige detentie, intimidatie en

overmatige fysieke dwang werden gebruikt om nieuw aangekomen mannen, vrouwen en kinderen te dwingen om vingerafdrukken te geven. In verschillende gevallen beweerden vluchtelingen en migranten ook dat ze elektrische schokken toegediend kregen met 'stun guns'.

Gelet op alle voorgaande elementen vormt een uitwijzing in hoofde van verzoeker een schending van artikel 3 EVRM en van artikel 4 EU-Handvest doordat hem de effectieve uitoefening van het verbod op foltering en het verbod van onmenselijke of vernederende behandeling wordt ontnomen. Verzoeker maakt aannemelijk dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en in de zin van artikel 4 EU-Handvest. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de

onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoeker om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.3. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

3.3.1. De gemachtigde motiveerde hieromtrent terecht:

“Betrokkene verklaarde op 02.07.2017 gearriveerd te zijn in Brussel (BE) en betrokkene vroeg asiel in België op 10.07.2017. Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij in Guinee een groep mensen zag die gezegd hadden dat België een goede bestemming was waardoor hij besloot om hen te volgen. Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat hij in Italië verteld werd dat hij geholpen zou worden maar dat hij geen medische verzorging of toegang tot een dokter verkreeg toen hij in Italië ziek was.”

En:

“We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet

worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”

En:

“We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor onder meer dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij via een groep mensen van Guinee hoorde dat België een goede bestemming is. We merken hieromtrent op dat deze specifieke verklaring geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van de Italiaanse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Italië. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen we hieromtrent nogmaals te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.”

En:

“Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken in Italië verklaarde betrokkene dat zijn vingerafdrukken inderdaad geregistreerd werden in Italië maar hij ontkende dat dit gebeurde omwille van een asielaanvraag. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk aantoonde dat de vingerafdrukken van betrokkene in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag. Dit toont dan ook aan dat betrokkene effectief asiel vroeg in Italië. Verder merken we op dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.”

En:

“Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor moeilijkheden te hebben met slapen vermits hij te veel kopzorgen heeft. Echter wensen we op te merken dat betrokkene hieromtrent, of betreffende andere aspecten van zijn gezondheidstoestand, tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Echter wensen we in dit verband wel op te merken dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij in Italië niet of onvoldoende toegang verkreeg tot medische zorgen. We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene zijn verklaring niet ondersteunde aan de hand van concrete elementen en tevens geen enkel begin van bewijs aanbracht. Verder wensen we ook op te merken dat het voormelde AIDA-rapport over Italië duidelijk stelt dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als

in de praktijk, en dat er hierin geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81). Verder wensen we ook op te merken dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Ook tot op heden blijft het EHRM op zijn standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S. arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse asiel – en opvangsysteem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.”

En:

“Indien er verder verwezen zou worden naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin wordt gesteld dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid merken we p dat een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, namelijk een gezin met zeer jonge kinderen, niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene; een in 1997 geboren alleenstaande man. We verwijzen hierbij ook nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde slaapproblemen te hebben maar dat hij desbetreffend tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

3.3.2. De verzoekende partij betoogt dat rekening dient gehouden te worden met haar gezondheid, dat zij een psychologisch attest bijvoegt waaruit blijkt dat zij psychologische problemen ondervindt, dat zij met name nog steeds veel moeite heeft met de verwerking van de dood van haar vader, en erg heeft afgezien tijdens haar vlucht naar België en hierdoor volgens de psychologe een posttraumatische stressstoornis heeft opgelopen. Zij wijst er op dat zij alle moeilijkheden die zij tijdens haar vlucht naar België heeft meegemaakt herbeleefd, wat schadelijk is voor haar geestelijke gezondheid, dat met andere woorden een overdracht naar Italië wegens redenen van gezondheid haar aan een reëel risico aan omstandigheden zou blootstellen die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Zij wijst er op dat waar zij stelt dat zij moeilijkheden heeft met slapen vermits zij veel kopzorgen heeft, dit wordt bevestigd door het psychologisch attest. Daarnaast betoogt zij dat zij er in haar gehoor op wees dat zij in Italië niet of onvoldoende toegang kreeg tot medische zorgen, dat de verwerende partij echter stelt dat asielzoekers toegang hebben tot gezondheidszorg, dat de verwerende partij echter een selectieve lezing maakt van het rapport, waarna zij paragrafen uit pagina 79 en pagina 80 van het rapport citeert. Zij meent dat het *in casu* gaat om een psychologische problematiek waar gespecialiseerde medische hulp vereist is, dat gelet op de citaten in het rapport niet kan worden gegarandeerd dat zij de nodige medische zorgen zal ontvangen wanneer zij dient terug te keren naar Italië.

Vooreerst wijst de Raad er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaarde gezondheidstoestand van de verzoekende partij alsook met haar verklaring dat zij in Italië niet of onvoldoende toegang verkreeg tot medische zorgen. Uit het Dublin-gehoor van 19 juli 2017 blijkt, zoals ook wordt weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij betreffende haar gezondheidstoestand verklaarde dat zij moeilijkheden heeft met slapen omwille van kopzorgen. Hieromtrent motiveerde de verwerende partij terecht dat de verzoekende partij *“hieromtrent, of betreffende andere aspecten van zijn gezondheidstoestand, tot op heden in het kader van zijn asielpprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* In zoverre de verzoekende partij heden een psychologisch attest voorlegt waaruit zou moeten blijken dat zij psychologische problemen ondervindt en verwijst naar de vaststellingen in het attest om te besluiten dat een overdracht naar Italië wegens redenen van gezondheid haar aan een reëel risico aan omstandigheden zou blootstellen die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, wijst de Raad er vooreerst op dat het bij het verzoekschrift gevoegde attest dateert van 14 september 2017 en aldus van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het in geen geval door het bestuur in rekening kon worden gebracht. Bovendien wenst de Raad er op te wijzen dat ook tijdens het Dublin-gehoor van 19 juli 2017 geen psychische problemen of problemen met de geestelijke gezondheid werden aangehaald. Het feit dat moeilijkheden met slapen wegens kopzorgen werden vermeld, vaststelling die overigens in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt niet eenduidig blijkt uit het psychologisch attest, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Immers is het niet kennelijk onredelijk om bij de verklaring van moeilijkheden met slapen wegens kopzorgen niet automatisch uit te gaan van psychisch problemen of problemen met de geestelijke gezondheid. Daarnaast wenst de Raad er ook nog op te wijzen dat niet blijkt dat in België medische behandeling of opvolging zou zijn opgestart voor de aandoening. Buiten een consult bij een psycholoog wordt ook niet concreet geduid welke behandeling en opvolging hiervoor zijn vereist. Het voorliggende medische stuk wijst niet op een onmogelijkheid om te reizen en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij medische zorgen nodig heeft.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat zij er in haar gehoor op wees dat zij in Italië niet of onvoldoende toegang kreeg tot medische zorgen. Hieromtrent motiveerde de verwerende partij *“We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene zijn verklaring niet ondersteunde aan de hand van concrete elementen en tevens geen enkel begin van bewijs aanbracht. Verder wensen we ook op te merken dat het voormelde AIDA-rapport over Italië duidelijk stelt dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en dat er hierin geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).”* De verzoekende partij betwist geenszins dat uit haar verklaringen en de elementen van het dossier niet blijkt dat zij in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, noch dat zij haar verklaringen niet ondersteunde aan de hand van concrete elementen of een begin van bewijs. Zij meent echter wel dat de verwerende partij een selectieve lezing maakt van het rapport, waarna zij paragrafen uit pagina 79 en pagina 80 van het rapport citeert. Zij meent dat het *in casu* gaat om een psychologische problematiek waar gespecialiseerde medische hulp vereist is, dat gelet op de citaten in het rapport niet kan worden gegarandeerd dat zij de nodige medische zorgen zal ontvangen wanneer zij dient terug te keren naar Italië. Uit het door de verzoekende partij voorgelegde attest van een psycholoog blijkt echter geenszins dat de verzoekende partij een medische behandeling of medische opvolging nodig heeft, zodat zij zich beperkt tot een loutere bewering waar zij stelt dat het *in casu* gaat om een psychologische problematiek waar gespecialiseerde medische hulp vereist is. Gelet op het niet aantonen of aannemelijk maken dat medische zorgen nodig zijn en het niet aantonen van een onmogelijkheid tot reizen wegens de gezondheidstoestand, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat een overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid haar aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou blootstellen.

Zoals uit het motief hierboven weergegeven blijkt, wijst de verwerende partij op de pagina's 79 tot 81 van het AIDA-rapport om te stellen dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot de gezondheidszorg en dat er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen. De loutere

verwijzing door de verzoekende partij naar pagina 79 en 80 van voormeld rapport, doet geen afbreuk aan dit motief.

Er werd bovendien geen enkel begin van bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij zodanige specifieke noden zou hebben op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM *A.S/Zwitserland*, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, *A.M.E/Nederland*; EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*). De Raad merkt op dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt aannemelijk te maken dat zij werkelijk medische problemen heeft en medische zorgen nodig heeft, alvorens zij kan aanvoeren dat niet kan worden gegarandeerd dat zij de nodige medische zorgen zal ontvangen bij een overdracht naar Italië.

Het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. De stukken van het administratief dossier tonen aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij.

3.4. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij er op neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers en de asielaanvragen.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.4.1. Aangaande de toegang tot de asielprocedure

3.4.1.1. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de verzoekende partij reeds asiel heeft aangevraagd in Italië:

“Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken in Italië verklaarde betrokkene dat zijn vingerafdrukken inderdaad geregistreerd werden in Italië maar hij ontkende dat dit gebeurde omwille van een asielaanvraag. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk aantoonde dat de vingerafdrukken van betrokkene in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag. Dit toont dan ook aan dat betrokkene effectief asiel vroeg in Italië.”

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij, uit het feit dat van haar reeds vingerafdrukken genomen werden, besluit dat zij reeds een asielaanvraag had ingediend in Italië. De verzoekende partij verwijst naar het rapport van Amnesty International *“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”* en stelt dat dit rapport ernstige tekortkomingen door Italië onthult, dat Italië onder druk van de Europese Commissie van elke nieuwkomer vingerafdrukken moet nemen bij binnenkomst, dat dit ook bij haar gebeurd is zodat het feit dat haar vingerafdrukken reeds geregistreerd staan in deze context moet gezien worden, dat het rapport bevestigt dat willekeurige detentie, intimidatie en overmatige fysieke dwang werden gebruikt om nieuw aangekomen mannen, vrouwen en kinderen te dwingen om vingerafdrukken te geven, dat in verschillende gevallen ook beweerd werd dat er elektrische schokken werden toegediend met ‘stun guns’. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de verwerende partij uit het loutere feit dat van haar reeds vingerafdrukken genomen werden, besluit dat zij

reeds een asielaanvraag had ingediend in Italië. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat *“Het vingerafdrukkenonderzoek (aan) toonde (...) dat de vingerafdrukken van betrokkene op 22.03.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en op 23.03.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.”* alsook dat de verwerende partij, betreffende het erkennen van de registratie van vingerafdrukken in Italië doch het ontkennen dat dit gebeurde omwille van een asielaanvraag motiveerde dat *“het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk aantoonde dat de vingerafdrukken van betrokkene in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag. Dit toont dan ook aan dat betrokkene effectief asiel vroeg in Italië.”* Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen registratie omwille van illegale binnenkomst en registratie omwille van een asielaanvraag. De verwerende partij stelt niet dat uit het afnemen van de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Italië blijkt dat zij een asielaanvraag heeft ingediend, doch wel dat uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat haar vingerafdrukken op 23 maart 2017 in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag, wat aantoont dat de verzoekende partij effectief asiel aanvraag in Italië.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar een rapport van Amnesty International dat de situatie in de zogenaamde *‘hotspots’* in Italië op de korrel neemt, stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing benadrukte dat deze omstandigheden geen betrekking hebben op de situatie van de verzoekende partij nu zij onder de bepalingen van de Dublin III-Verordening niet terug naar de Italiaanse *‘hotspots’* zal worden gebracht. De verwerende partij merkte op dat er in dit rapport geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten aan Italië in het kader van de Dublin III-Verordening. De verzoekende partij brengt ook op dit punt geen concrete argumenten naar voor ter weerlegging van deze vaststellingen, zodat niet blijkt dat de verwijzing naar dit rapport dienstig is in haar situatie.

3.4.1.2. Voorts wordt in de bestreden beslissing aangaande de toegang tot de asielprocedure gesteld:

“Verder merken we op dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We benadrukken verder ook dat de terugname van betrokkene aan Italië verzocht werd met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 wat impliceert dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Verder merken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen ook op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).”

Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, heeft geen enkele invloed op het gegeven dat er een individueel onderzoek zal zijn naar haar asielaanvraag. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 25, lid 2 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en de asielaanvraag te behandelen. Het kwam de verwerende partij dan ook niet toe om verder in te gaan op het feit dat het

uitvoeren van de Dublin-overdracht geschiedt op basis van een stilzwijgend akkoord of vraagtekens te plaatsen bij het niet tijdig beantwoorden van een bericht van de Belgische instanties.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij als dusdanig geen concrete argumenten aanbrengt ter weerlegging van voormelde motivering. Zij geeft niet aan dat zij niet opnieuw toegang tot de asielprocedure in Italië zal kunnen verkrijgen en evenmin dat de asielprocedure in Italië niet adequaat is en geen voldoende waarborgen biedt.

Het besluit van de verwerende partij dat de verzoekende partij toegang heeft tot een daadwerkelijke asielprocedure, wordt derhalve niet onderuit gehaald.

3.4.2. Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

3.4.2.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, erop wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: *“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Ook tot op heden blijft het EHRM op zijn standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S. arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse asiel – en opvangsysteem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.”*

Eind 2015 bevestigde het EHRM immers nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland).

De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Gelet op de hieronder weergegeven motieven van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij niet overgegaan is tot een rigoureuze, volledig en actueel onderzoek van de beschikbare gegevens.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich hoofdzakelijk heeft gesteund op het reeds aangehaalde AIDA-rapport van december 2016 en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (“Schweizerische Flüchtlingshilfe”) “Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien” van augustus 2016 (hierna: het SFH/OSAR-rapport). Verder steunde zij zich op volgende recente bronnen:

- *“Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- *“Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap”* van 1 oktober 2015;
- het rapport van Amnesty International *“Hotspot Italy. How EU’s Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”* van 2016;

- rapport van de Raad van Europa *“Report of the fact-finding mission to Italy”*, 2 maart 2017.

De verwerende partij hield er in het geval van de verzoekende partij allereerst rekening mee dat zij reeds een asielaanvraag had ingediend in Italië en in deze hoedanigheid reeds opvang heeft genoten in dit land. In dit verband stelde zij als volgt:

“Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij in Italië in verscheidene opvangcentra verbleef, indien in dit verband echter wordt aangevoerd dat betrokkene na overdracht aan Italië niet opnieuw zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen omdat hij de opvangstructuur na indienen van een asielaanvraag zonder verwittiging of toestemming verlaten heeft, merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (‘opvangrichtlijn’). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bovendien verwijzen we naar het meest recente rapport van de Zwitserse nongouvernementele organisatie SFH (‘Schweizerische Flüchtlingshilfe’ –Aufnahmebedingungen in Italiën. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italiën”, Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het herkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inziens maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië.”

De verwerende partij komt verder tot de conclusie dat de bovenstaande bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van asielzoekers Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië is geregeld.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA-rapport van december 2016 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SFH/OSAR-rapport van 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

De verwerende partij besluit na lezing van beide rapporten dat deze *“geen aanleiding [geven] te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Zij merkt op dat *“de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag*

van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”

De verwerende partij stelt eveneens dat *“Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië”* onvoldoende is om te besluiten *“dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*. In dit verband verwijst de verwerende partij ook naar een rapport van de Raad van Europa *“Report of the fact-finding mission to Italy”* van 2 maart 2017 en wijst er op dat hierin sprake is van bezorgdheden in sommige faciliteiten doch dat ook wordt benadrukt dat de Italiaanse autoriteiten een grote vastberadenheid tonen om verbeteringen te realiseren. Zo wordt er betreffende de opvangcapaciteit ook gesteld dat er grote inspanningen zijn vanwege de Italiaanse autoriteiten en dat iedereen die asiel vraagt opvang verkrijgt, dat verder er ook enkel potentiële problemen inzake artikel 3 en artikel 8 van het EVRM worden aangeduid.

Er wordt voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië in de bestreden beslissing eveneens gesteld:

“Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

[...]

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italiën ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië.”

De verwerende partij brengt ook volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: *“Verder verwijzen we ook naar een rapport uitgaande van Amnesty International (“Hotspot Italy. How EU’s Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”, 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van*

het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarbij merken we ook op dat uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie zeer duidelijk blijkt dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders.”

De verwerende partij besluit vervolgens: *“Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”*

3.4.2.2. De verzoekende partij kan, in het licht van voormelde omstandige motivering, niet zonder meer verwijzen naar of citeren uit het AIDA-rapport van december 2016 of het SFH/OSAR-rapport van augustus 2016, zonder concreet en precies te argumenteren waarom de visie van de verwerende partij – die de erin genomen standpunten, samen gelezen met informatie uit andere recente bronnen, niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet zou nakomen – kennelijk onredelijk, niet correct of onzorgvuldig zou zijn. De verzoekende partij kan zich er niet mee tevreden stellen louter te verwijzen naar pagina's in een rapport dat ook door verwerende partij wordt aangewend om te besluiten dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Zij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten vast te stellen dat dit besluit *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskenning van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is.

3.4.2.2.1. De verzoekende partij verwijst naar het motief waar gesteld wordt dat het AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit die was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de Dublin-verordening overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel is, en meent dat de verwerende partij hier een selectieve lezing maakt van het rapport, waarbij zij verwijst naar een arrest nr. 169 039 van de Raad van 3 juni 2016 en stelt dat het nog steeds niet duidelijk is of een asielzoeker wordt opgevangen in een opvangvoorziening die specifiek gericht is op Dublin-terugkeerders. De Raad merkt op dat deze verwijzing niet dienstig is daar in de beslissing die geleid heeft tot het voornoemd arrest, anders dan in voorliggend geval, gemotiveerd werd dat de vreemdeling opgevangen zal worden in een opvangvoorziening die specifiek gericht is op Dublin-terugkeerders, dat verwacht wordt dat deze initiatieven opnieuw zullen gefinancierd worden. In de huidige bestreden beslissing wordt rekening gehouden met het stopzetten van de tijdelijke opvang van Dublin-terugkeerders, die aldus niet meer operationeel is, en wordt in dit verband verwezen naar de inspanningen die de Italiaanse instanties leveren om de opvangcapaciteit te verhogen, dit blijkt uit het AIDA-rapport en uit de recente jaarlijkse samenkomst van het ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale vereniging van gemeenten. De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat de feitelijke gegevens aan de grondslag van de rechtspraak in voormeld arrest *mutatis mutandis* kunnen toegepast worden op onderhavig geval. Daarenboven wijst de Raad erop dat in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde geldt.

3.4.2.2.2. De verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat de aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren, doch dat er rekening mee dient te worden gehouden dat zij reeds in opvangcentra in Italië heeft verbleven en deze hypothese aldus niet van toepassing is. Daarenboven meent de verzoekende partij dat de verwerende partij een selectieve lezing maakt van het rapport, waarbij zij wijst op de zin na de zin dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren op pagina 64 van het rapport en waarna zij stelt dat

de tijdelijke opvangvoorzieningen waarvan sprake beëindigd werden eind juni 2015, dat het rapport vermeldt dat verwacht wordt dat ze terug zullen worden opgezet, dat dit echter tot op heden niet is gebeurd, en dan ook niet akkoord kan gegaan worden met de redenering van de verwerende partij dat zij de nodige opvangvoorziening zal krijgen. Zij wijst er op dat personen die aan Italië werden overgedragen en reeds in opvangcentra zijn geplaatst tijdens hun eerste verblijf in Italië sterke problemen ondervinden, waarbij zij verwijst naar pagina's 64 en 65 van het AIDA-rapport, dat dit bewijst dat niet kan worden gegarandeerd dat zij vanaf het begin over de nodige opvangvoorzieningen zal beschikken, dat het niet zeker is dat zij als Dublin-terugkeerders de nodige opvang zal krijgen. Betreffende de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent stelt de verzoekende partij dat zij deze ten stelligste betwist en het net wel een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij meent dat het speculatief is te stellen dat er geen enkele reden is om aan te nemen waarom zij niet een afspraak zou kunnen maken met de bevoegde prefectuur om te beslissen of zij opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel en dat dit haar bij haar aankomst in Italië geen enkele vorm van bescherming biedt, bescherming die zij nodig heeft vanwege haar psychologische problematiek.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met het feit dat de verzoekende partij reeds in opvangcentra in Italië heeft verbleven en dit als volgt:

“Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij in Italië in verscheidene opvangcentra verbleef, indien in dit verband echter wordt aangevoerd dat betrokkene na overdracht aan Italië niet opnieuw zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen omdat hij de opvangstructuur na indienen van een asielaanvraag zonder verwittiging of toestemming verlaten heeft, merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (‘opvangrichtlijn’). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bovendien verwijzen we naar het meest recente rapport van de Zwitserse nongouvernementele organisatie SFH (‘Schweizerische Flüchtlingshilfe’ –Aufnahmebedingungen in Italiën. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italiën”, Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het herkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inziens maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië.”

Daarnaast wordt ook gewezen op de inspanningen die de Italiaanse instanties leveren om de opvangcapaciteit te verhogen. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de hypothese dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren, *in casu* niet van toepassing is, doch dit doet geen afbreuk aan de voormelde motieven waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de specifieke procedure voor het herkrijgen van opvang in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië en dat de Italiaanse instanties inspanningen leveren om de opvangcapaciteit te verhogen. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, meer specifiek *in casu* die situatie van Dublin-terugkeerders die reeds opvang genoten hebben in Italië. Motieven betreffende personen die nog niet in opvangcentra werden geplaatst zijn overtuigend. Kritiek op deze motieven kunnen niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De Raad merkt allereerst op dat zowel het AIDA-rapport als het OSAR/SFH-rapport melding maakt van een onderscheid dat moet worden gemaakt tussen enerzijds Dublin-terugkeerders die nog geen opvang hebben genoten als asielzoeker in Italië en anderzijds Dublin-terugkeerders die wel reeds opvang genoten als asielzoeker in Italië en hun opvangplaats hebben verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, gelet op de verklaringen van de verzoekende partij dat haar als asielzoeker in Italië reeds een plaats in een opvangcentrum was toegekend, is uitgegaan van deze tweede situatie. De verwerende partij hield rekening met de moeilijkheden die in deze situatie kunnen bestaan om opnieuw opvang te verkrijgen. Met name hield zij er rekening mee dat het recht op opvang voor de verzoekende partij in Italië mogelijk is ingetrokken omdat zij de haar toegewezen opvangstructuur verliet zonder de hiervoor bevoegde instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. De verwerende partij benadrukte dat de ter zake geldende bepalingen van het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormen van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de opvangrichtlijn) en deze wetgeving bijgevolg in lijn is met deze richtlijn. Zij stelde dat een intrekking van de materiële opvang nog niet automatisch gelijk staat met een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij wees er op dat in deze situatie in het OSAR/SFH-rapport uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van een procedure tot het opnieuw verkrijgen van opvang, waartoe een afspraak kan worden gemaakt bij de bevoegde prefectuur en waarbij kan worden toegelicht waarom de opvangstructuur werd verlaten. De bevoegde prefectuur dient vervolgens te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot opvang. De verwerende partij motiveerde dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aangeeft dat het bestuur ten onrechte uitging van de situatie waarin zij reeds een opvangplaats als asielzoeker kreeg toegekend in Italië. In deze situatie stelt de Raad vast dat, zoals verwerende partij correct opmerkt, de opvangrichtlijn inderdaad toelaat dat de opvang van een asielzoeker wordt ingetrokken in onder meer de situatie dat de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats wordt verlaten zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming. Dit dient evenwel op gemotiveerde wijze te gebeuren en wanneer de verzoekende partij wordt opgespoord of zich vrijwillig bij de betrokken instantie meldt, dient een met redenen omklede, op de redenen voor de verdwijning gebaseerde beslissing te worden genomen inzake het opnieuw verstrekken van sommige of alle ingetrokken materiële opvangvoorzieningen. Het enkele gegeven dat een beslissing tot intrekking van de materiële opvangvoorzieningen wordt genomen indien een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging dan wel toestemming verlaat, houdt – zoals verwerende partij terecht stelt – nog niet per definitie in dat een reëel risico blijkt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het OSAR/SFH-rapport (p. 28) voorziet inderdaad in een procedure tot het opnieuw verkrijgen van opvang bij de bevoegde prefectuur. Hierbij wordt rekening gehouden met situaties van bijzondere kwetsbaarheid die een opvang noodzakelijk maken. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat deze procedure dan in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen of dat in geval van prangende redenen in het licht van artikel 3 van het EVRM niet opnieuw opvang kan worden verkregen.

Zelfs voor zover in afwachting van een beslissing van de bevoegde prefectuur in beginsel geen recht op opvang geldt – en de verzoekende partij aldus zoals zij zelf voorhoudt geen enkele vorm van bescherming geniet bij aankomst in Italië –, merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij nalaat concrete argumenten aan te brengen die aannemelijk maken dat dit in haar geval problematisch is of dat zij hierdoor dreigt onmenselijke of vernederende behandelingen te ondergaan. De Raad stelt bijvoorbeeld ook vast dat de verzoekende partij verklaarde op 2 juli 2017 in België te zijn aangekomen, terwijl zij pas na een week, op 10 juli 2017, een asielaanvraag indiende. In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt geenszins dat indien de verzoekende partij gedurende een korte periode, in afwachting van het opnieuw verkrijgen van opvang, verstoken zou blijven van opvang dit zou neerkomen op een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij brengt in dit verband geen concrete argumenten aan. In zoverre zij in dit verband lijkt aan te geven een asielzoeker met een bijzonder kwetsbaar profiel te zijn gelet op haar psychologische problematiek, verwijst de Raad naar de bespreking van het middel onder punt 3.3.2. en punt 3.5. Hieruit blijkt dat zij er niet in slaagt zulks aannemelijk te maken. De verzoekende partij toont niet aan dat verwerende partij in haar situatie niet in redelijkheid kon oordelen dat er geen concrete aanwijzingen voorliggen dat een tijdelijke onderbreking in de opvang of het gegeven dat er niet onmiddellijk opvang beschikbaar zal zijn, problematisch is en automatisch leidt tot de vaststelling dat er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of

vernederende behandeling. Er blijkt niet dat enig concreet aspect ter zake onderbelicht is gebleven. Een onvoldoende motivering blijkt niet.

De verzoekende partij wijst op passages in het AIDA-rapport die aangegeven dat voor Dublin-terugkeerders er een tekort aan informatie is over de asielprocedure eens aangekomen op de luchthaven alsook dat het enige tijd kan duren voor opvang wordt verkregen. Deze passages betreffen evenwel asielzoekers die nog geen opvang hebben genoten in Italië, en niet asielzoekers die reeds waren opgenomen in het opvangsysteem doch vertrokken. Met deze verwijzingen toont de verzoekende partij niet aan dat de procedure tot het opnieuw verkrijgen van opvang in haar situatie geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen of dat zij in geval van prangende redenen in het licht van artikel 3 van het EVRM niet opnieuw opvang kan verkrijgen. In het licht van de uitvoerige motivering in de bestreden beslissing inzake het sterk toegenomen aantal opvangplaatsen en het gegeven dat Italië blijvend maatregelen neemt om de opvangcapaciteit te verbeteren, overtuigt de verzoekende partij met haar betoog ook nog niet dat er op dit punt sprake is van structurele problemen die maken dat om deze reden geen opvang zal kunnen worden verkregen. In zake de tijd die nodig is om (opnieuw) opvang te verkrijgen, wordt verwezen naar voorgaande bespreking.

3.4.2.2.3. Verder is de verzoekende partij ook van mening dat selectief wordt verwezen naar bronnen nu de verwerende partij in haar beslissing verwijst naar het OSAR/SFH-rapport aangaande de procedure voor het verkrijgen van opvang, waarbij zij het element voor waarheid aanneemt, terwijl zij in haar beslissing verder opnieuw verwijst naar voormeld rapport bij de motivering over het bekomen van internationale bescherming door Dublin-terugkeerders en aangaande het uitgesloten zijn van bijstand, maar dit element niet voor waarheid aanneemt daar zij stelt *“We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (...). I/le zijn echter van oordeel dat deze conclusies ons inzien (sic) niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Hat rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”* Zij meent dat het de verwerende partij niet toekomt selectief naar een rapport te verwijzen en akkoord te gaan met het rapport wanneer het standpunt positief is in hoofde van de verwerende partij en niet akkoord te gaan met het rapport wanneer het standpunt negatief is in hoofde van de verwerende partij.

De Raad stelt vast dat dit echter geenszins blijkt uit de bestreden beslissing. Het is zo dat de verwerende partij verwijst naar feitelijke vaststellingen in het rapport in het kader van een volledig en nauwkeurig onderzoek naar de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij niet akkoord gaat met de feitelijke vaststellingen in het rapport wanneer deze een minder gunstige situatie belichten – in tegendeel wordt in de bestreden beslissing expliciet gemotiveerd dat het rapport gewag maakt van tekortkomingen – doch wel dat de verwerende partij meent dat de conclusie van de auteurs van het rapport - waarbij wordt geopperd dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake - niet kan gerechtvaardigd worden door het door de auteurs aangebrachte materiaal, met andere woorden door de feitelijke vaststellingen betreffende de opvang weergegeven in het rapport. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overigens ook duidelijk waarom de verwerende partij van mening is dat de conclusie van de auteurs van het rapport niet gerechtvaardigd wordt door de feitelijke vaststellingen betreffende de opvang. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij uitgaat van een selectieve lezing van het rapport, nu zij niet aantoon met welke feitelijke vaststellingen betreffende de opvang van Dublin-terugkeerders in Italië, die naar voren gebracht worden in het OSAR/SFH-rapport geen rekening werd gehouden of welke feitelijke vaststellingen betreffende de opvang van Dublin-terugkeerders in Italië, die naar voren gebracht worden in het OSAR/SFH-rapport een ander licht werpen op de beoordeling dat het rapport gewag maakt van tekortkomingen doch niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

3.4.2.3. In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn. Zij toont niet aan dat de voorliggende informatie toelaat om vast te stellen dat zij verstoken zal blijven van een adequate opvang bij een terugkeer naar Italië.

De uiteenzetting van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

3.4.3. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublinterug-keerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat de door de verwerende partij hierbij gehanteerde bronnen niet langer representatief zijn voor de actuele en reële toestand in Italië.

3.5. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielpcedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

3.5.1. In de bestreden beslissing wordt omtrent de individuele omstandigheden van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep, het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor moeilijkheden te hebben met slapen vermits hij te veel kopzorgen heeft. Echter wensen we op te merken dat betrokkene hieromtrent, of betreffende andere aspecten van zijn gezondheidstoestand, tot op heden in het kader van zijn asielpcedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Echter wensen we in dit verband wel op te merken dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij in Italië niet of onvoldoende toegang verkreeg tot medische zorgen. We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene zijn verklaring niet ondersteunde aan de hand van concrete elementen en tevens geen enkel begin van bewijs aanbracht. Verder wensen we ook op te merken dat het voormelde AIDA-rapport over Italië duidelijk stelt dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en dat er hierin geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81). Verder wensen we ook op te merken dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Ook tot op heden blijft het EHRM op zijn standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S. arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse asiel – en opvangsysteem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.”

En:

“Indien er verder verwezen zou worden naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin wordt gesteld dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken

kwetsbaarheid merken we p dat een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitsland, namelijk een gezin met zeer jonge kinderen, niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene; een in 1997 geboren alleenstaande man. We verwijzen hierbij ook nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde slaapproblemen te hebben maar dat hij desbetreffend tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

3.5.2. Met betrekking tot de betwisting van de motieven betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet onder punt 3.3.

De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten aan die de voorziene motieven in de bestreden beslissing kunnen weerleggen of ontkrachten. Zij toont niet aan dat zij als asielzoeker met een bijzonder kwetsbaar profiel is te beschouwen. De Raad bevestigt dat de recente rechtspraak van het EHRM stelt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

De Raad merkt verder op dat niet blijkt dat voor alle Dublin-overdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden waarin de Dublin-terugkeerder zal belanden. De Raad wijst er op dat het feit dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, op zich niet noodzaakt dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 25, lid 2 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

3.5.3. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde.

3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

3.7. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

3.8. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat aan te geven welke voorlopige maatregelen zij vordert in haar verzoekschrift "*met betrekking tot voorlopige maatregelen na een gewone vordering tot schorsing*", wijst de Raad er op dat de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen als *accessorium* van de vordering tot schorsing, samen met het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De vordering tot voorlopige maatregelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2017 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend januari tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER